

NORDISK MEDICIN

Nytt korr.

Tryckes .....

Sign.

Utl. B 645/1

Cm .....

1. korr.

ALF BRODAL: *The reticular formation of the brain stem.*
Anatomical aspects and functional correlations.

87 s., 32 ill. Oliver & Boyd, Edinburgh 1957. Pris: 12 sh.
6 d.

Det centrala nervsystemet har länge varit föremål för intensivt och framgångsrikt studium i Oslo inom ramen för en berömd neurohistologisk skola, vars ledare för närvarande är JAN JANSEN och ALF BRODAL och inom vilken neurofysiologien med ett flertal värdefulla insatser företrädes av BIRGER R. KAAHA. Härom året utgav JANSEN & BRODAL ett stort arbete om cerebellums banor. Till recension föreligger nu BRODAL'S Henderson trust lectures med ovanstående titel.

Temat är ju aktuellt och av betydande fysiologiskt intresse. MAGOUN och hans elever i Los Angeles har funnit bevis för att formatio reticularis spelar en allmän roll såsom aktiveringscentrum för hjärnan och det finns även arbeten (INGVAR DELL) som talar för att aktiveringen har kemiska aspekt och alltså inte enbart går sin väg fram genom förmedling av nervtrådar. På huvudförsöksdjuret, katt, har mycket varit obekant i fråga om in- och utgående banor och deras lokala projektioner.

BRODAL har vid sidan av klassiska histologiska metoder använt sin egen modifikation av Guddens retrograda degeneration och Glees silverfärgning. Den retrograda degenerationen ger kraftiga utslag inom 5—10 dygn om det operativa avbrottet av axonerna gjorts på 8—14 dagar gamla ungar. På fullvuxna djur är metoden användbar. Glees silverfärgning för degenererade terminala förgreningar har gett ytterligare upplysningar. Metoden synes icke här kunna användas för degenererade *boutons* emedan i formatio reticularis ändplattorna normalt starkt varierar i storlek. Själva terminalernas degeneration framträder bättre.

BRODAL ger nu på basen av vidsträckt egna undersökningar och grundliga litteraturstudier en auktoritativ översikt av formatio reticularis' histologi. I fråga om de viktiga cerebellära förbindelserna, så har det mesta redan ingått i det nyssnämnda arbetet över lillhjärnan, men andra efferenta och afferenta banor har sedermera studerats av BRODAL & al. Här finns nu allt sammanfattat i en språkligt klar framställning, som även visar att formatio reticularis har en organisatorisk fördelning av afferenter och efferenter, vilken bör lända fysiologerna till ledning. Från fysiologiskt håll har också en del kritik framförts mot den uppfattningen att formatio reticularis skulle vara en »diffus» struktur i den bemärkelse som MAGOUN ursprungligen trodde vara fallet.

BRODAL ger också en mycket god översikt över de fysiologiska studierna av formatio reticularis. Los Angeles, Pisa och Stockholm har kanske mer än andra orter under de senaste åren bidragit till att utvidga vårt fysiologiska vetande. De nya arbetena inställas väl mot bakgrunden av tidigare fysiologiska resultat och det anatomiska underlag som BRODAL utarbetat med sådan omsorg och lärdom.

RAGNAR GRANIT, Stockholm.